

Vanuit de Praktijk door: Ilonka Behr

Het is nu wel genoeg geweest.

“Zo, nu is het wel weer genoeg geweest met dat ziekzijn”, ik heb besloten dat ik weer aan het werk ga. Ze kijkt me bijna triomfantelijk aan. Het is duidelijk een beslissing die ze genomen heeft met haar hoofd. Het is pas enkele weken geleden dat ze klaar was met de behandeling van de borstkanker, daarop volgde nog een nare complicatie. Ik kan goed voelen hoe graag ze wil dat het voorbij is, weer is zoals ‘vroeger’.

Inmiddels heb ik haar een beetje leren kennen en heb ik weet van het gezin waar ze uit komt. Misschien was dat wel haar grootste klus de afgelopen weken.

De overgave aan het ziek-zijn; niet ‘nuttig.’zijn, haar werk uit handen geven aan haar collega’s, de regie over haar leven een beetje kwijt zijn.

Alles kost nog zoveel moeite; het huishouden, de afspraken in het ziekenhuis, weer wat conditie opbouwen; ze komt met moeite de dagen door.

Haar vader belde om te vragen of het al beter ging.

In de therapie had ze gezien hoe ze zich steeds wat beter voordeed dan ze zich werkelijk voelde. Hoe ze het beeld bevestigde dat zij alles aankon. Juist tegen haar vader was het zo moeilijk om te vertellen dat het eigenlijk nog niet beter ging. Ze wilde zo graag dat hij trots op haar was. Dat ze sterk was, en niet ‘zwak’.

“Nee, het gaat nog niet echt beter”, besluit ze hem te vertellen. Er ontsnapt haar een zucht, ze heeft het gezegd. Het lijkt een eenvoudige zin -voor de buitenstaander- voor haar is het een belangrijke stap. Toegeven aan hoe het werkelijk met haar is, stilstaan bij hoe het van binnen voelt, in plaats van hoe ze wil dat het er aan de buitenkant uitziet. In dit korte gesprek met haar vader wordt zichtbaar hoe ze dit kent vanuit haar gezin van herkomst. Het is een gezin van doorzetters; schouders eronder, presteren en hard werken. Het heeft haar veel gebracht in haar werk. Nu lijkt het haar wat op te breken. Het is niet toereikend bij wat ze nodig heeft om met haar ziekte om te gaan. Het is alsof er iets open is gegaan, wat ze niet meer dicht krijgt.

“Ook, niet een heel klein beetje beter?”, vraagt haar vader. Ik hou me even stil, terwijl ze dit verteld. Benieuwd hoe ze om is gegaan met deze tweede “uitdaging”. Van binnen sta ik even stil bij hoe moeilijk dit voor haar is n bij hoe ik dit zelf ken. Het doorgaan, terwijl het eigenlijk niet gaat, de overgave aan ziek zijn.

“Ook, niet een heel klein beetje”, verteld ze haar vader. Als ze opgehangen heeft, voelt ze weer even in alle hevigheid hoe “nutteloos” het leven nu is. Het is op dat moment dat ze besluit dat het tijd is om weer te gaan werken.

Ik vertel haar kort iets over mijn eigen weg daarin en laat een stilte vallen. Mijn zachtheid brengt haar terug bij haar eigen zachtheid. “Misschien is het toch beter als ik eerst even met de bedrijfsarts overleg”, zegt ze me. Haar ogen zoeken de mijne. Het karrenspoor van haar nieuwe weg wordt iets dieper. Ze zal nog vaak in het oude karrenspoor terecht komen, dat geeft niet, er is nu immers ook een nieuw spoor waar ze naar toe kan.

Ilonka Behr is transpersoonlijk therapeut, en heeft een eigen praktijk voor psychosociale therapie bij o.a. medisch gerelateerde problematiek.
www.leaftherapie.nl